

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

De eneste, der åbenbart ikke synes, vi har er en økonomisk succes, i hvert fald at dømme efter, hvad der bliver sagt her fra talerstolen, er Venstre. Men det er faktisk det, der er koncentratet af erfaringerne hos de mere uafhængige, der vurderer dansk økonomi.

Men det betyder ikke, at man bare skal stille sig op og sige, at alt, alt fungerer optimalt. Når en økonomi er sund, er der også noget, man hele tiden skal have opmærksomheden rettet mod, og jeg sagde også, at inflationen er lige i overkanten. Den ligner i øvrigt inflationen i England og USA, som også har økonomier, der er i rimelig fremdrift.

Men hr. Jens Hald Madsen skal huske, at vi også skal se på, hvad der er årsagerne til inflationen i Danmark. Der blev nævnt to af dem, lønstigninger og afgifter, men råvarepriserne spiller også en ikke ubetydelig rolle, også for inflationen i Danmark, som den ser ud lige nu. Men forventningen i »Økonomisk oversigt« er jo, at inflationen flader ud og kommer i et lidt lavere gear igen, og det er selvfølgelig noget, vi skal være ekstremt opmærksomme på i den økonomiske politik. Derfor er der også en appel om, at vi ikke går ud i en stor lønfest, men prøver at holde fast i, at vi har en jobfest, vi gerne vil fortsætte, når vi får dansk økonomi gearet op til det næste ryk fremad, og det håber og tror vi også lidt på at man vil tage medansvar for på det danske arbejdsmarked.

Hr. Jens Kirk misforstod mig, men jeg håber ikke, det var bevidst. Jeg synes stadig væk, jeg kan forsvare at gå ud og sige til en række mennesker: Ja, der er en dieselaftgift, fordi jeg har været med til at sørge for, at der er et togsæde at sidde på, når du skal køre fra Jylland til København og besøge dine børn eller børnebørn, og du ikke selv har et kørekort og kan køre i bil. Det var det, jeg sagde. Det er muligt, der er nogle af de pågældende, der først skal køre med en bus eller noget andet, men det væsentlige er, at der kommer større togkapacitet mellem landsdelene. Og at det i øvrigt skulle udløse ændringer med hensyn til, hvilke tog der kører i de forskellige landsdele, er der ikke givet et løfte om. Der bliver dobbelt så mange afgange fra Grenaa til Århus f.eks., hvis bare de afgange, der er nu, kunne blive fyldt med lidt flere passagerer.

Så sluttelig til hr. Mogens Andreasen: Nej, der files ikke med statistikkerne. Den statistik,

der bruges, er opgjort på en sådan måde, at den kan sammenlignes med de andre EU-landes, så vi ikke diskuterer både æbler og pærer, men kun æbler, når vi sammenligner.

Arbejdsløshedens fald er reelt og ikke bare statistisk, alene af den grund, at der er 200.000 flere ordinært udstøttede mennesker i Danmark i arbejde nu, end der var i 1993. Det alene udløser et fald i arbejdsløsheden. Jeg er da godt klar over, at der er masser af mellemregninger, og dem kan vi da godt tage her og gøre til en politisk, statistisk diskussion. Men jeg synes faktisk, det var meget mere interessant, at hr. Mogens Andreasen sagde heroppefra, at nu har AF fået 170 mio. kr. til at købe daghøjskolehold for. Jeg skal huske at sige til de mennesker, jeg møder, der er i den sårbare situation, og som går på daghøjskole, at Dansk Folkeparti synes, det er dårligt, de får lov til det, selv om det giver virkelig gode muligheder for, at de kan komme i arbejde.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Den næste i talerrækken af korte bemærkninger i denne omgang er fru Ester Larsen og derefter hr. Egil Møller og fru Karen Rønde.

(Kort bemærkning).

Ester Larsen (V):

Der er stadig underskud på arbejdsmarkedsfondene, og det var hr. Jan Petersens argument for, at regeringen gør sig megen umage for at løbe fra et meget klart løfte. Og for lige at dokumentere, at der er tale om et klart løfte, vil jeg tillade mig at citere økonomiminister Marianne Jelved fra Berlingske Tidende den 30. maj 1993:

»Bidragene følger ledigheden. Når ledigheden begynder at falde, falder bidragene også.«

Så klart er det udtrykt.

Men når man alligevel har underskud, skyldes det jo alene, at man er meget fingerfærdig, og det må man lade regeringen: Fingerfærdig, det er den. Man gør sig utrolig umage for at opretholde et underskud, så man ikke skal nedsætte bruttoskatten. Man gjorde det første gang i 1994, da man fjernede adskillelsen mellem de tre arbejdsmarkedsfonde. Anden gang i 1995 forsøgte man, dog uden held, at flytte udgifter fra dag- og folkehøjskoler ind under aktiveringsfonden, og i 1997 prøvede man at sælge en forhøjelse af bruttoskatten fra 8 til 12 pct. Jeg kan nævne syv forskellige tiltag, man har gjort for kunstigt at opretholde et underskud.